

М'ЯСО-МОЛОЧНИЙ ФРОНТ

Минулої осені в цей час я ще працювала в ланці

ПЛОДИ СУМЛІННЯ

Поліна Шаповал. Буряки тоді збирали в полі. Якось підійшов до нас Андрій Іванович Оглобла, наш бригадир, та й каже:

— Дівчата, хто з вас погодиться піти працювати на молочно-товарну ферму дояркою?

Його погляд найдовше затримався на мені (а може, це мені так здалося). Я собі й подумала: «А й справді, чому б не піти на ферму?» Та тут же майнула інша думка: що скажуть дівчата? Адже разом сім років трудилася.

— Даремно вагаєшся, Валентино, — наче прочитавши мої думки, сказав бригадир. — Дівчата вирощуватимуть корми для твоїх корів, а ти надаюватимеш багато молока. Отак в співдружбі і працюватимете. Я погодилася. Набрала

20 теличок і почала з них вирощувати корів. Ті тринадцять, що першими розтелилися, залишила собі.

Коли вже мала групу первісток, треба було визначити рубежі. Спершу в своєму зобов'язанні на цей рік поставила цифру 2000. Глянув голова колгоспу Григорій Андрійович Савченко на моє зобов'язання та й каже:

— Знаємо, що ти більше, ніж по дві тисячі кілограмів надоїш від кожної корови. То чого ж прибдигоєшся, Валентино, береш занижені зобов'язання?

Взяла я олівець і справила двійку на трійку. Це я зробила тому, що знала: кормів в артілі вистало. Є й силос, і жом, і дерть, і макуха. Тепер все залежить від мене, від моєї сумлінності.

На перших порах під час роздоювання корів дійсно мала чимало клопоту. Первістки не підпускали до себе, не віддавали молоко. Все ж роздоювання, очевидно, провела вміло, бо з

перших же місяців року виїшла по фермі на перше місце і утримую його до цього часу.

Мудре народне прислів'я говорить: молоко у корови на язиці. Що вірно, то вірно. Але до цього я хотіла б додати: і у руках доярки.

Бо корову треба не тільки нагодувати, а й вміти доїти. Якщо сьогодні у вим'ї залишилося молоко, завтра не чекай прибавки. Якщо ж це повторюватиметься систематично, надої, безумовно, різко падатимуть.

Завдяки поліпшенню догляду за тваринами на нашій фермі в цьому році значно зросла продуктивність худоби. Зараз надої в середньому становить понад 2 тисячі літрів, а по групах корів, які доглядають кращі доярки Ольга

Хороше помилуватися плодами рук своїх! Недарма ж Вячеслав Слюнявченко (зліва направо), Володимир Змеул, Володимир Булієнко, Петро Бурковський, Микола Макаров обрали собі в супутниці романтичну професію будівельника.

Про них і про інших, молодих і завзятих, які спорудили ударну комсомольську будову — Новоукраїнський цукрозавод читайте на 2-й сторінці.

Гречухіна, Клава Линник, Олександра Тарановська та інші, він на сьогодні коївається в межах 2700 літрів.

Думаю, що високі надої ми утримуватимемо до кінця року, бо є корми, ферма добре підготовлена до зими. А голова, звичайно, запорука в цьому — палке бажання дівчат-доярок. Правда, у нас є претензії до правління артілі. Наша ферма стара, відчувається нестача механізації. Навіть автопоїлок досі не встановлено. На інших же фермах вони є. Трудимось ми багато і наполегливо. Хочеться, щоб працю нашу шанували, більше дбали про її полегшення.

Валентина ТРУС, доярка колгоспу імені Фрунзе Олександрійського району.

Повідомлення про скликання Пленуму Центрального Комітету КПРС

ЦК КПРС прийняв рішення скликати черговий Пленум Центрального Комітету КПРС 19 листопада 1962 року.

На обговорення Пленуму ЦК вноситься питання про поліпшення партійного керівництва промисловістю, будівництвом і сільським господарством. Доповідачем затверджено товариша М. С. Хрущова.

Для участі в обговоренні цього питання на Пленум ЦК запрошуються партійний, радянський і господарський актив республік, країв і областей.

ВІДЗНАЧЕННЯ ДНЯ РАДЯНСЬКОЇ МІЛІЦІ

МОСКВА Позавчора в Центральному клубі імені Ф. Е. Дзержинського відбулись урочисті збори, присвячені 45-річчю Радянської міліції. На зборах були присутні працівники міліції, представники громадськості столиці.

Бурхливими оплесками зустріли присутні появу в президії зборів товаришів Л. І. Брежнєва, Ф. Р. Козлова, Д. С. Полянського, М. С. Хрущова.

З доповіддю «Про День Радянської міліції» виступив міністр охорони громадського порядку РРФСР В. С. Тікунов.

Палко зустрінутий присутніми на зборах з промовою виступив товариш М. С. Хрущов. Микита Сергійович сердечно поздоровив присутніх, побажав працівникам міліції нових успіхів у їх благородній праці. Промова М. С. Хрущова була вислухана з великою увагою і чотири рази переривалась оплесками.

В обстановці величезного піднесення учасники урочистих зборів прийняли вітальний лист Центральному Комітету КПРС, Раді Міністрів Союзу РСР, Першому секретареві ЦК КПРС, Голові Ради Міністрів СРСР товаришеві М. С. Хрущову.

Урочисті збори, присвячені Дню радянської міліції, відбулися також у Києві, Вільносі та інших містах країни.

КІРОВОГРАД. Позавчора в Палаці культури ім. Жовтня відбулося урочисте засідання, присвячене Дню Радянської міліції. З доповіддю виступив начальник Кіровоградського Управління охорони громадського порядку комісар міліції третього рангу М. М. Скірда.

З теплим привітанням до працівників міліції звернувся перший секретар обкому партії Ф. Г. Мартишов. Від імені обласної ради профспілок працівників міліції гаряче вітав т. Корнєєв.

На цьому святковому вечорі відбулося вручення почесних грамот обласного виконавчого комітету маякам міліції Миколі Олексієву, Василю Стояновському та багатьом іншим відмінникам міліцейської служби.

Після урочистої частини відбувся великий концерт.

В ГОСТЯХ у кубинських селян

ГАВАНА, 9. (ТАРС). На запрошення прем'єр-міністра Республіки Куба Фіделя Кастро перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР А. І. Мікоян зробив 8 листопада поїздку провінції Півар-Дель-Ріо. Протягом дня товариші Фідель Кастро і А. І. Мікоян побували в кількох народних маєтках, на експериментальних сільськогосподарських дільницях, відвідали мальовничий туристичний центр Сороа, створений для відпочинку трудящих революційним урядом.

Вперше на кубинській землі А. І. Мікоян був близько трьох років тому. Відтоді тут багато що стало невідомим. Революція, народна влада перетворили країну.

У провінції Півар-Дель-Ріо Фідель Кастро і А. І. Мікоян побували в народному маєтку, що носить ім'я великого радянського вченого Мічуріна. Це — аразкове експериментальне господарство. Посіяні різні сорти фруктових дерев, бобових, кормових культур дали прекрасні результати.

Фідель Кастро, знайомлячи А. І. Мікояна з роботою народного маєтку імені Мічуріна, докладно розповів про експерименти, що проводяться в ньому. Фідель Кастро і А. І. Мікоян відвідали інший народний маєток «Ель Корохаль».

Під час поїздки по провінції Фідель Кастро і А. І. Мікоян дружно розмовляли, ділилися думками про бачене, обговорювали можливість і шляхи якнайшвидшого розвитку сільськогосподарського виробництва на Кубі, підвищення життєвого рівня населення країни. Фіделя Кастро і А. І. Мікояна сердечно і радісно приймали кубинські трудящі.

В поїздки по провінції з Фіделем Кастро і А. І. Мікояном був надзвичайний і повноважний посол СРСР в республіці Куба О. І. Алексєєв.

„ОСЬ ТУТ І НЕ ВИДНО КОМСОМОЛЬЦІВ“

БІЛЯ приміщення контори правління колгоспу імені Суворова висить величезний щит, на якому красується напис «...виробимо в цьому році по 54,6 центнера м'яса на сто гектарів сільськогосподарських угідь; свинини — по 43,4 центнера».

Ці цифри говорять про необхідність напруженої боротьби за м'ясо. Тому що працювати абияк на ударному фронті — не гоже.

Яких же успіхів добилися в колгоспі? Не дивлячись на те, що пішов уже четвертий квартал року, зобов'язання по виробництву м'яса тут виконано лише наполовину.

— Як комсомольці допомагають у виробництві м'яса? — звертаємося до голови правління артілі т. Чучина. — Ось тут і не видно комсомольців! — впевнено стверджує він.

— А Зіна Костенко? — кидає хтось збоку.

— Так, працює одна комсомолка на відгодівельній групі свинаркою, — ніби пригадує голова і додає: — а втім поїдете — побачите.

І ось ми в п'ятій бригаді. Тут довелось побачити на свинарнику «вершини» досягнень групового методу — свині не розділені за віком по групах, не закріплені за свинарками.

— Покажіть, де комсомольці працюють, — звертаємося до завідуючого фермою Кирила Івановича Рудя.

Він, як кажуть, робить великі очі.

— Та немає ж їх тут, — говорить здивовано. А потім, помітивши ніяковість присутнього секретаря райкому комсомолу Івана Стеценка, додає:

— Оля Палчинська, мабуть, комсомолка.

Та виявилось, що Ольга ніколи не була членом ВЛКСМ. Решта п'ять свинарок давно вже мають за тридцять років. Здивований і секретар райкому.

— А Зіна Костенко? — запитуємо.

— Зіна давно не працює. Захворіла вона. Правда, здала спочатку голів 500. А по фермі на 15 жовтня здали 1.117 свиней. Звичайно, це мало...

Так. Це дуже мало. І, мабуть, причина й у тому, що на фермі крім водопостачання немає ніякої механізації.

— Мішки і плечі — наша механізація, — скаржаться свинарки.

В цьому ми пересвідчуємося, бачачи, як свинарки одягають брудні, порвані халати, гумові чоботи (бо там, де знаходяться тварини, підлога не відремонтована, всюди багно) беруть мішки і йдуть носити корм.

— Погані умови, — розповідає Надія Матійко. — В таборі були погруповані свині. А тепер і не розберемо, чий де. Приріст малий. Коли останній раз зважували,

то було лише по 350 грамів приросту. Зараз меншеньким молоко треба давати, а не дають. Одержують тварини по 1,5 кілограма дерти і по 5 кілограмів буряка.

Свинарки не знають своїх зобов'язань. Деякі ж і не брали їх.

А комсомольці забули про свій ударний м'ясний фронт. Немає в колгоспі і кролеферми, хоч вона б принесла немалу користь колгоспові.

Ідемо в першу бригаду. Там знаходиться на відгодівлі велика рогата худоба.

— Ось тут і побачимо комсомольців, — вирішили.

Та ми помилилися. Біля групи телят працюють Марія Верічева і Степан Яровий — літні вже люди. Лише біля маленьких телят комсомолка Валентина Цєвма. З нею Зоя Вишеньська. Правда, Зоя лише другий місяць на роботі, раніше тут працювала її мати. А в райкомі давно записано, що Зоя брала навіть зобов'язання виростити 50 телят.

В п'ятій бригаді теж доглядають телят. Але — жодного комсомольця біля них. Стає дивно. Чому ж не працюють на такій важливій ділянці комсомольці? Чому комітет комсомолу стоїть осторонь цього життєво-важливого питання? Адже на своїх зборах комсомольці ухвалювали послати молодь працювати у тваринництво — виробляти м'ясо. На жаль, це рішення десь «зникло».

Секретар комсомольської організації колгоспу Іван Швиденко «посіяв» його десь разом із соціалістичними зобов'язаннями комсомольської організації. Правда, заподатливе комсомольське керівництво навіть цим не було виведене з рівноваги — в райком акуратно відправлялись звіти про виробництво м'яса комсомольцями.

Зовсім не турбується комітет комсомолу про молодих тваринників. Більше двох місяців хворіє колішня свинарка Зіна Костенко. Але ніхто з комітетчиків не потурбувався про те, щоб дістати їй путівку для лікування.

До речі, слід сказати, що секретар комітету ЛКСМУ Іван Швиденко зовсім самоусунувся від керівництва організацією. Давно вже не збираються комсомольці на збори, не сплачують членських внесків. Всюди панує небажаний спокій.

І мав рацію голова правління, твердячи, що серед тих, хто бореться в колгоспі за виробництво м'яса, і не видно комсомольців.

Л. ЛИПА, наш позаштатний кореспондент.

Колгосп імені Суворова Бобринецького району.

ЛЮДИ ОДНІЄЇ БУДОВИ

ЗАКОХУВАТИСЬ можна по-різному. Аркадій заханий в життя. І ще він дуже любить мріяти. Мабути йому і обрав професію будівельника. Бо ж кому і мріяти, якщо не їм. Чудова, благородна професія. Скільки радості, скільки щастя несе вона людям. Тому так хороше на душі у Аркадія, коли він, закинувши голову, любовним поглядом обіймає нову споруду.

На будівництві Новоукраїнського цукрового заводу Аркадій Царан працює з 1959 року. Тепер він керує бригадою бетонників. І говорить про Аркадія окремо від бригади неможливо. Міцною, як бетон, дружбою зв'язані всі її члени. Коли намагаєшся уявити одного з них, то в пам'яті обов'язково зринають всі п'ять молодих усміхнених облич. Різними шляхами прийшли члени п'ятірки на будівництво. Віра Копотієнко і Галина Шаповал після закінчення десятого класу, Анатолій Драгомарецький та Іван Батенко — з рядів Радянської Армії. Іван набував професію вже тут, Анатолій же вважається «старим» будівельником. Ще до служби в армії він працював бетонником.

З перших днів свого існування бригада ухвалила боротися за звання колективу комуністичної праці, виконувати виробничі завдання на 110 процентів. І ні разу не було менше. 120—130 процентів щомісяця. А у вересні план виконали на 147 процентів. Найрізноманітніші роботи доводилося виконувати бетонникам. Але люблять в бригаді працювати найскладніші з них — тисячокубовий резервуар, склади для цукру, бункери.

Чим складніша робота, тим цікавіше працювати, — говорить Драгомарецький.

Щодня, цозміни поряд. Знають один одного так, як можна знати лише в сім'ї. Тут немає «секретів», немає «своїх» радощів і неприємностей. Все — спільне. Тому, коли Царану і Батенку присвоїли звання ударників комуністичної праці, святкувала цю подію вся п'ятірка.

Крім виробничих справ, поважились у бригаді тепер і «сімейні». На початку року в бригаду прийшла ще одна радість — одружився Іван Батенко. Скільки хвилювань, скільки турбот принесло це в бригаду: який подарунок піднести молодим, як краще привітати.

Ніколи не думав, що одруження така складна справа, — сміється Анатолій.

Зате ж весілля було веселе — з голосистими українськими піснями, з дзвінком перестуком закаблуків. Тепер в бригаді всі з хвилюванням чекають появи в сім'ї Батенка нового члена. З цього приводу в п'ятірці вже виникли навіть протиріччя — одні чекають на сина, інші — на дочку.

Про все люблять розмовляти в бригаді, лише коли мова заходить про скору розлуку, всі якось винувато замовкають. Що чекає їх після завершення будови? Іван Батенко залишиться працювати на заводі, Анатолій Драгомарецький поїде на нове будівництво, роз'їдуться й інші.

Навіть не віриться, що не будемо більше разом, — говорить Віра...

Рідним домою стала будова для арматурників. — Ці кожен куточок прощупали, весь скелет заводу зробили своїми руками, — говорить начальник будівництва С. Д. Смаглюк.

В бригаді їх семеро. Кмітливий, хитруватий Абдула Нацibuлін, трохи замріяний Микола Макаров, по-діловому серйозний Володимир Змеул та інші прекрасно уживаються, легко знаходять спільну мову.

Це ж здорово — зустріти таких хороших хлопців, — говорить Микола Макаров. — Бригада у нас на славу!

До Дня будівельника їй присвоєно звання бригади комуністичної праці. Тільки нелегко було виборювати його. Скільки довелося попрацювати цим загрубілим, міцним рукам. Всі конструкції, включаючи найскладніші, виготовлялись на заводі. Так вирішили арматурники. Це було і швидше і дешевше, ніж доставляти готові. Найбільш складні роботи — фундаменти під котли, бункери, цукрові склади, резервуари — все це виконувала бригада В. Змеула. І як виконувала — 130 процентів щомісяця. Та ще одночасно заготовляла арматуру для Капустянського цебеневого заводу. Зараз бригада завершує свої роботи.

«Хвостики» тільки залишились, — сміється Абдула.

Де закінчуються роботи арматурників, туди приходять тесляри. Так і працювали весь час поруч — бригада В. Змеула і М. Тикула.

І з ким би не доводилось говорити на будівництві,

всі з глибокою шанобою відзиваються про теслярів. В бригаді всі поважні, досвідчені, знають собі ціну. Зразу відчуваєш, що їм всяку роботу можна доручати.

А останнім часом на будівництві заговорили про молоді бригади теслярів, яку очолює Олександр Нікіфоров. І нехай на її рахунок немає ще стільки перемог, як у М. Тикула, але опалубка тисячокубового резервуара та бункерів на цукровому складі — серйозний екзаме́н для молодих, який вони з честю витримали. Саша дуже задоволений своєю бригадою, а похвала досвідчених теслярів його ще більше радує. На будівництві він вже півтора роки. Це вже другий цукровий завод, який будує Олександр. І йому, видно, приємно вести цей рахунок.

А скільки ще нових будов чекають його молодих умілих рук!

Про багатьох, дуже про багатьох будівельників хотілося б розповісти. І про муляра Ніну Коваленко, яка весь час працює на висотній кладці, і про крановщицю Володю Лазаренку, і про штукатура Людмилу Іщенко, і про інших. Та хіба ж про всіх розкажеш?

...Осіннє сонце весело відбивається у величезних, як озера, вікнах заводу. Високі стіни задивились в небесну височину, ніби чогось вицікуючи. Над корпусом вилітають білі клуби пари, важко здіймаються вгору, блідіають і поволі тануть.

Ідуть останні випробування. Ще кілька днів — і всі могутні механізми оживуть, запульсує кожна жилка заводу.

Навколо розкинулось робітниче селище. І навіть не віриться, що це не так давно на цьому місці рфла пишениця. Перші партії робітників, прибувши на будівництво, трохи розгублено оглядали рівний степ, намагаючись відгадати, де ж він буде, їхній завод. А ніч серед степу височить красень-завод потужністю в 25 тисяч центнерів буряків за добу. Весь він наче випромінює силу, бацьорість і завзятість молодечих рук. Кожна цеглина, кожен гвинтик розповідають про чудових, мужніх людей — будівельників.

Н. БЕРЕЗОВСЬКА,
спецкор «Молодого комунара».

м. Новоукраїнка.

На знімках: (вгорі) бригадир бетонників Аркадій ЦАРАН; (внизу) — панорама будівництва Новоукраїнського цукрового заводу.

Фото В. КОВПАКА.

ГІСТЬ З УГОРЩИНИ

З КОЖНИМ роком міцніє дружба і розширюються зв'язки піонерів і комсомольців Павлівської середньої школи Онуфрїївського району з учнями і вчителями шкіл союзних республік та країн соціалістичного табору. Одержали вони багато листів від далеких друзів і не один раз уже вітали в себе дорогих гостей з братнього Китаю, Польщі, Угорщини.

Нещодавно до учнів нашої школи завітав гість — завідувач кафедрою педагогіки Державного університету імені Лайоша Кошута в місті Дебрецені (Угорська Народна Республіка), товариш Арнад Петрикаш.

Протягом кількох днів Арнад Петрикаш знайомився з навчально-виховною роботою школи, відвідував уроки в класах та навчальних майстернях.

В школі відбулася зустріч угорського вченого з учнями на комсомольсько-молодіжному вечорі. Гість розповів багато цікавого про життя угорського народу, навчання і працю угорських школярів.

А. САМКОВ,
учитель Павлівської середньої школи.

Онуфрїївський район.

Обласний прокурор тов. Дятлов повідомив, що кореспонденція «Золоті злитки гинуть», вміщена в газеті «Молодий комунар» від 5 жовтня ц. р., обговорювалась на пленумі Новогеорґіївського райкому КП України. Прийняте рішення, спрямоване на боротьбу з втратами кукурудзи при збиранні та транспортуванні її. Для відвернення втрат кукурудзи на збиранні комбайнами, в колгоспах виділені люди, які підбирають кукурудзу після проходу агрегатів.

(ТАРС).

ВОНИ СТАНУТЬ ОФІЦЕРАМИ

КІЛЬКА років тому, після демобілізації з армії до відділу кадрів Управління охорони громадського порядку зайшов юнак. То був комсомолец Олександр Леончик.

— Прошу прийняти мене на роботу в міліцію, — сказав він працівнику відділу кадрів.

В дружній розмові виявилось, що комсомолец Леончик любить цю роботу, і його прийняли на посаду міліціонера міського відділу міліції.

Всі ці роки комсомолец О. Леончик працював бездоганно, був зразком в дисципліні, вів рйшучу боротьбу з правопорушниками і антигромадськими вчинками окремих громадян. Не раз ми бачили його на центральних вулицях міста на посту.

Леончик мав хороші показники в роботі, за що від командування Управління мав неодноразові похвали і заохочення.

Високий на зріст, він завжди був підтягнутий, на все звертав увагу, старанно вивчав свій пост, свій маршрут. Але йому бракувало знань. Мріяв стати офіцером органів міліції, та для цього треба мати середню освіту. І три роки тому Леончик пішов вчитися до вечірньої школи робітничої молоді № 1. Для цього йому були створені всі умови.

За хороші показники в роботі комуністи, його старші товариші, виявили йому довіря: рекомендували кандидатом в члени партії. Це окрило хлопця, він почав працювати ще краще, брав активну участь в громадському житті відділу, був секретарем комсомольської організації.

І коли Олександр дізнався про набір молоді до школи міліції, знову зайшов до відділу кадрів і попросив: — Дозвольте спробувати... Тепло проводжали Леончика товариші по роботі, друзі, близькі...

І ось днями до відділу надійшов лист. Напередодні великого свята — 45 річчя Жовтня і свята Дня Радянської міліції Леончик повідомив своїх друзів і товаришів, що він зарахований до школи і вже приступив до навчання.

«Я виправдаю Ваше довіря, спасибі Вам за все хороше, що Ви привили мені. Навчаюся добре, — писав він в листі. — Повірте мені, що нового в Кіровограді, де я багато років працював...»

Ми були раді за товариша і друга. Крім Олександра Леончика, до юридичних шкіл міліції в цьому році поїхали вчитися й інші міліціонери відділу. Це — Микола Романов, Іван Колесник та інші. Вони виправдають довіря і настанови друзів — будуть вчитися так, щоб бути вірними синами свого народу.

А. ЧЕРНОВ,

Радянським людям притаманна висока свідомість громадського обов'язку. Чесно і самовіддано працюють вони на підприємствах, фабриках, заводах. І кожна людина нетерпимо ставиться до порушників громадського порядку. На охороні його стоять наші органи міліції, дружинники.

Про останніх мені і хочеться розповісти. Мову поведу про найкращих.

У нас в районі значно менше стало дебоширів і хуліганів. І лише тому, що такі завзяті, як Микола Головка, Володя Даценко, Віра Паскаль, Аркадій Рісюк сліdkують за порядком. Вони виконують обов'язки дружинників не лише тоді, як чергують в районі. Скільки раз вони затримували хуліганів!

Якось Микола Головка прийшов на танцювальний майданчик. Хотів потанцювати, поведелитися. Змінював танець за танцем. Один із заядливих відвідувачів майданчика Петров почав бешкетувати: чіплявся до дівчат, лаявся, Микола попередив його. Тоді хуліган вчинив бійку. Справа кінчалася тим, що зачинщик опинився у відділенні міліції.

Наші дружинники хороші, сміливі хлопці. Вони ніколи не пройдуть повз негідний вчинок того чи іншого юнака або дівчини. Не будуть байдужими, коли ху-

НА СТОРОЖІ ПОРЯДКУ — МОЛОДЬ

ліган ображає дівчину або затіває бійку.

Дружинники ніколи не відмовляються від доручень. Скільки рейдів провели ми разом з комсомольцями! Перевіряли роботу автотранспорту, районної пекарні. Першими нашими

помічниками в усіх справах — молодь. Ми сміливо доручаємо їй важливі і відповідальні завдання. Знаємо — нас не підведуть.

О. ГОРЯЧКОВСЬКИЙ,
працівник районного відділення міліції, с. Вільшанка.

ПОДВИГ ТРАКТОРИСТІВ

В ОГНЕННИЙ вал швидко нісся по степу прямо на золоту стіну пшениці — на цілинний хліб, вирощений радянськими радгоспу «Щербаковський» Карагандинської області, який створили в казахстанських ковилкових просторах московські комсомольці.

Два чоловіки виявились в ту страшну годину в безкрайньому випаленому сонцем степу — бригадир Володимир Дмитрович Котешков і тракторист Микола Степанович Грибов. Вони не злякались бушуючого полум'я, язика якого часом діставали до телеграфних проводів.

Перешкодою вогню лягала широка зорана смуга землі. На великій швидкості трактор вів М. Грибов, а на плузі сидів В. Котешков — полум'я наздогнало смільчаків, але не могло зупинити їх. Палав одяг на Володимирі, обвуг-

лились місцями руки. Ще ривок машини, і шлях вогню повністю відрізано.

Микола кинувся виручати друга, але промашений одяг на ньому спалахнув факелом. Нічого не міг зробити напівобпалений Володимир, щоб врятувати товариша. Тут же в степу, біля хліба, який щойно відстояли від вогню, помер молодий тракторист Микола Грибов. За життя Володимира Котешкова кілька днів боролися кращі радянські лікарі. Але медицина виявилася безсилою перед страшними опіками.

Указом Президії Верховної Ради СРСР за виявлені мужність і відвагу при рятуванні від пожежі нескорошеного хліба бригадир тракторної бригади Котешков Володимир Дмитрович і тракторист Грибов Микола Степанович нагороджені орденом «Знак Пошани».

„НЕХАЙ...“ — ГОВОРЯТЬ БЕЗТУРБОТНІ

МИНАЮЧИ поля і села, біжить і біжить сіра смужка асфальту. Пасажири зайняті своїми справами — хто читає книжку, інший спить, схиливши набік голову. А от сивовусий дідусь і огрядна жінка в темному платку жваво розмовляють.

— Так ви давно не були в Тишківці? — запитує вона. — Ого, змін багато!

Дід уважно слухає, хитає головою.

— Он в колгоспі імені Леніна який клуб збудували. Палац! Красний. Є де й кіно подивитися, і потанцювати, і книжку почитати — сніпала новинами жінка.

Автобус зупинився в с. Тишківці.

— Самі подивитесь, — прощаючись з дідом, продавчала його співбесідниця.

Ця розмова пригадалась,

коли ми побували в бригадному клубі артілі «Україна». Приміщення його справді непогане. Тільки уваги йому в колгоспі приділяють мало.

— Я сам собі хазяїн, — сумно говорить завклубом Володимир Максименко. — Ніхто мене не перевіряє, нікому й жалітися. Заступник голови колгоспу П. Головань до прозвб моїх про ремонт не прислухається.

Володимир показує поламани стільці в залі, одинарні вікна, дірки в стінах коридору.

— Палива досі не завезли. А хлопці й дівчата ввечері ж до нас приходять. Як холодно, то доводиться і одягнутим танцювати, — продовжує завклубом. — Хіба ж то відпочинок?

Дійсно, керівники артілі не дбають про клуб, про відпочинок колгоспників взимку. Ніби це якась мо-

рочлива справа. Давно пра вже підготувати клуб до зими. І не тільки відремонтувати приміщення, завести паливо. Вже років шість не поповнювалась бібліотека, що є при клубі, давно слід полагодити стільці. Скільки разів нагадували про це в правлінні, одержували одну відповідь т. Голованя:

— Буде. Зробимо. Нехай ще трошки посидять на тих стільцях. Сиділи ж до цього...

Ось інший колгосп. Приємно зайти до клубу. В приміщенні чисто і затишно, тепло, одержували одну відповідь т. Голованя:

— Буде. Зробимо. Нехай ще трошки посидять на тих стільцях. Сиділи ж до цього...

Ремонт приміщення, так як і організація праці колгоспників, справа керівників артілей. Вони повинні домогти завідувачам клубами у підготовці закладів культури до зими, у придбанні необхідного інвентаря. Час ще є. Ще не пізно підготувати клуб до зими в артілі «Україна».

В. МАКСИМЕНКО — завклубом колгоспу «Україна», Н. СТЕЦЕНКО — колгоспниця артілі «Україна», В. ГОНЧАРЕНКО — свинар колгоспу імені Калініна, Р. ШУДРЯ — секретар комсомольської організації колгоспу імені Калініна, С. ФУРМАН — спецкор «Молодого комунара». Добровеличківський район.

ПЛАНЕТА МАРС

ВЕСЬ світ став свідком нового досягнення радянської науки і техніки — в націй країні здійснено запуск автоматичної міжпланетної станції в бік планети Марс.

Що ж відомо про цю загадкову планету, яка давно привертає пильну увагу астрономів? Щодо віддаленості від Сонця Марс є дальшою планетою за Землю. Середня віддаленість його від світила — 228 мільйонів кілометрів. Ця віддаленість у зв'язку з витягнутістю орбіти Марса змінюється від 206,5 до 249 мільйонів кілометрів. А віддаленість Землі змінюється ще більше — від 55,5 мільйона кілометрів до 400 мільйонів.

Рік на Марсі дорівнює 687 земним добам, а марсианська доба 24 годинам 37 хвилинам 22,58 секунди. Діаметр планети менший від земного — 6,860 кілометрів. Вись обертання Марса має нахил до його орбіти 25 градусів 10 хв. Цим пояснюється зміна пір року на планеті. А тривалість кожного сезону майже вдвоє довші, ніж на Землі.

Кліматичні умови на Марсі дуже суворі. Адже ця планета одержує від Сонця набагато менше тепла, ніж Земля.

Астрономи вважають, що рельєф поверхні Марса майже рівний. Гадають, що тільки біля південного полюса є гори.

Червоноюватий колір «материків» Марса, мабуть, пояснюється тим, що вони вкриті червоним пилом, який містить окисли заліза.

Про походження так званих «морів» на Марсі існує кілька гіпотез. Є припущення, що це більш вологі частини поверхні, де, можливо, існують і сліди рослинності. Склад атмосфери Марса точно ще не визначено. За попередніми спостереженнями, кисню в його атмосфері є лише мізерна кількість.

Про можливість наявності водяної пари на планеті свідчать лише полярні шапки на полюсах, а також ранкові і вечірні тумани.

Середня температура на Марсі близько 0 градусів.

Найцікавіше явище на Марсі — це сітка вузьких темних смуг — так званих каналів, колір яких змінюється по сезонах. Гадають, що в міру танення полярних шапок канали заповнюються вологою і тут починається пробудження рослинного життя.

Радянська міжпланетна станція «Марс-1» перебуває в дорозі. Вона безсумнівно принесе науці нові точні дані про природу цієї загадкової планети і властивості космічного простору на далеких від Землі відстанях.

(ТАРС).

„М'ЯКИЙ ВОДОПРОВІД“

ВОДОПРОВІД з пластмасових труб збудовано в плодородсаднику «Ліжениї» Литовської РСР. Уся водопровідна сітка — зовнішні трубопроводи, внутрішня розводка в господарських приміщеннях та багато-

квартирному житловому будинку змонтована з цих легких труб, виробництво яких налагоджено на Вільнюському заводі пластмасових виробів.

ЮНІ МАТЕМАТИКИ

БІЛЯ чотирьохповерхового будинку московської школи № 444 на 8-й Парковій вулиці зібрались майже всі учні.

— Привезли, — чулись вигук.

«Розумні машини» прибули.

В школі створився обчислювальний центр Центрального науково-дослідного Інституту комплексної автоматизації.

— Наша школа, — розповідає директор В. Д. Головіна, — має «математичні» традиції. Це перша в Москві одинадцятирічка, яка почала випускати обчислювачів-програмістів. В свій час в учбові плани були внесені зміни, розширені спеціальні розділи. Зараз учні, які закінчують школу, знають основи вищої математики. Деякі наші абітурієнти вступили в Московський університет, інші стали працювати в обчислювальних центрах.

В школі цікаво організована позакласна робота з математики. Учні-старшокласники проводять заняття з школярами молодших класів. Створено ряд гуртків, що допомагають математичному розвитку учнів.

Двоє її вихованців Ліда Гончарова і Йосип Беріштейн зайняли перші місця на четвертій Міжнародній математичній олімпіаді в Чехословаччині. Юнак нічим не відрізняється від своїх ровесників. Він теж захоплюється художньою літературою, як і більшість його товаришів, теж «хворіє» за свою любиму футбольну команду. Світловолоса дівчина Ліда трохи мрійна, як і повинно бути в її віці. Вона непогано грає на піаніно, вже володіє німецькою та французькою мовами.

Тут учні 9—10 і 11 класів люблять точні науки. Вони вільно оперують поняттями початкових розділів вищої математики, вивчають будову обчислювальних машин, знають основи кібернетики.

Велику допомогу в оволодінні спеціальністю програміста надають учням науковці обчислювального центру Академії наук СРСР.

В майбутньому році новий загін обчислювачів-програмістів прийде на підприємства і науково-дослідні інститути.

В кабінеті директора школи часто чути телефонні дзвінки.

— Говорять з науково-дослідного Інституту. Нам потрібні досвідчені програмісти. Просимо виділити в майбутньому році. Дуже просимо не забути.

Занемиється ще одна заявка.

Математики потрібні заводам і фабрикам, Інститутам, лабораторіям. Після закінчення школи їх чекає цікава робота.

На знімку: учні одинадцятиго класу на практичних заняттях в обчислювальному центрі Академії наук СРСР.

Учасники семінару поділилися досвідом організації пропаганди в клубах і бібліотеках листа знатної української ланкової Надії Григорівни Заглади «Дорожній честю хлібороба», проведенням масово-політичної і культурно-освітньої роботи серед працівників сільського господарства в період збирання кукурудзи, поділилися думками по питанню надання шефської допомоги клубам і бібліотекам, робота яких це знаходиться на низькому рівні.

Учасники семінару прийняли звернення до всіх культосвітніх працівників області.

Нещодавно в місті Кіровограді відбувся дводенний семінар завідувачів кращими сільськими клубами і бібліотеками — маяків культосвітньої роботи області.

Учасники семінару прийняли звернення до всіх культосвітніх працівників області.

ЗВЕРНЕННЯ

учасників обласної наради завідувачів кращими сільськими клубами і бібліотеками до всіх культосвітніх працівників Кіровоградщини

ДОРОГІ ТОВАРИШІ! Ми живемо і працюємо в знаменний час, коли весь радянський народ під керівництвом ленинської Комуністичної партії натхненно трудиться над перетворенням в життя грандіозних накреслень ХХІІ з'їзду КПРС, нової Програми партії — програми побудови комунізму в нашій країні.

У здійсненні величких завдань комуністичного будівництва важливу роль відіграє ідеологічна робота нашої партії, виховання трудящих в дусі високої ідейності і відданості комунізму, морального кодексу будівника комунізму, в дусі непримиренності до буржуазної ідеології, до пережитків капіталізму в свідомості і поведінці людей.

Ми розуміємо, що головним показником дієвості ідеологічної роботи на селі є невпинне збільшення виробництва зерна, м'яса, молока і інших матеріальних благ, що вся масово-політична і культурно-освітня робота клубів, бібліотек повинна бути спрямована на підвищення громадської свідомості і творчої активності трудівників села, на успішне виконання взятих ними соціальних зобов'язань.

Клуби і бібліотеки нашої області нагромадили певний досвід культурно-масової і виховної роботи серед трудящих. Кращі з них стали надійними помічниками партійних організацій, пропагандистами всього нового, передового, справжніми маяками культурно-освітньої роботи на селі.

Проте ні для кого не секрет, що є ще такі культосвітні заклади, які не задовольняють зростаючих культурних запитів трудівників села, працюють нижче своїх можливостей.

Ми не можемо закрити очі на те, що дехто з наших товаришів по роботі не дорожить честю і високим ім'ям культурармійців, ще не позбавився байдужості, несумлінного ставлення до виконання своїх зобов'язань. Не можна заперечувати і те, що частина завідувачів клубами і бібліотеками не мають необхідного практичного досвіду і уміння організувати цікаву культурно-масову роботу.

Велика розмова про совість і честь трудівника, яку розпочала знатна українська ланкова Н. Г. Заглади, зобов'язує і нас, працівників культурно-освітніх установ, по-новому оцінити своє місце і роль у всенародній боротьбі за створення достатку сільськогосподарських продуктів, за побудову комуністичного суспільства.

Усвідомлюючи високу відповідальність, яку несуть культурно-освітні працівники перед партією і радянським народом у справі комуністичного виховання трудящих, ми цілком і повністю сприймаємо заклик Н. Г. Заглади — віддати всі свої сили, знання і здібності великій справі будівництва комунізму. Бути непримиреними до своїх недоліків і недоліків сусіда, критично оцінювати свою роботу і повсякчасно прагнути до нового і кращого, ніколи не втрачати почуття відповідальності за доручену справу перед партією, народом і своїм власним сумлінням — ось який висновок робимо ми з полум'яних слів славної радянської патріотки Н. Г. Заглади.

Ми звертаємося до всіх культосвітніх працівників області: давайте, товариші, працювати ще краще, щоб виправдати високе довіря Комуністичної партії, яка доручила нам найблагороднішу справу — комуністичне виховання трудящих; працювати за велінням серця,

завжди високо тримати честь культосвітнього працівника, ніколи не втрачати найкращого людського почуття — почуття власної совісті.

Ми закликаємо всіх працівників клубних та бібліотечних установ бути в перших лавах бійців, нести людям велику правду нашої партії, допомагати їм працювати і жити по-комуністичному.

Ми даємо слово підвищити роль клубу і бібліотеки в боротьбі трудівників села з наявними недоліками — недбалістю, ледарюванню, дармоїдством, виховувати комуністичне ставлення до праці, всіма силами допомагати своєму колгоспу, радгоспу виконати взяті зобов'язання перед державою, всіма формами і методами масово-політичної і культурно-освітньої роботи пропагувати досягнення сільськогосподарської науки і досвіду передовиків, сприяти дальшому розвитку колгоспного виробництва, підносити в людей настрій і впевненість у своїх силах.

Наш обов'язок — далі ширити громадські засади в клубній та бібліотечній роботі, пам'ятаючи, що широка участь громадськості в діяльності культурно-освітніх закладів — це величезна сила дальшого піднесення масово-політичної і культурно-освітньої роботи, естетичного виховання трудящих.

Н. Г. Заглади закликає нас бути непримиреними не тільки до своїх недоліків, а й до недоліків сусіда, допомагати їм працювати краще. Ми зобов'язуємося надавати всебічну допомогу своїм товаришам, які потребують цього, щоб клуби і бібліотеки, де вони працюють, стали центрами масово-політичної роботи на селі.

Закликаємо всіх культосвітніх працівників Кіровоградщини наслідувати наш приклад. Наш патріотичний обов'язок — взяти шефство над клубами і бібліотеками, робота яких ще не відповідає вимогам сучасності, словом і ділом допомогти їм стати врівень з кращими.

Ми закликаємо всіх клубних і бібліотечних працівників ще ширше розгорнути змагання за кращий культосвітній заклад по пропаганді і виконанню рішень ХХІІ з'їзду КПРС, за клуб і бібліотеку, відмінної роботи, наполегливо ширити і настійніше впроваджувати все нове в культурно-освітній роботі, прагнучи зробити кожний клуб, кожну бібліотеку надійними і вірними помічниками, опорними базами партійних організацій, активними борцями за перетворення в життя історичних рішень ХХІІ з'їзду нашої партії.

М. ЖИТНІЙ — зав. Володимирівським сільським клубом Кіровоградського району, Л. КОРЖУК — зав. Кам'яно-Криничанським сільським клубом Ульянівського району, М. ДІДУЛ — зав. Добровіллянським сільським клубом Вільшанського району, С. ЗАХАРЕНКО — зав. Казавчинським сільським клубом Гайворонського району, В. НАДЕНЯК — зав. Межиріпським сільським клубом Голованівського району, Г. ЧАПОВСЬКИЙ — зав. Грушківською сільською бібліотекою Ульянівського району, О. КОВАЛЬ — зав. Орловською сільською бібліотекою Голованівського району, Г. ТЮПА — зав. Ірстоловською сільською бібліотекою Долинського району та інші — всього 30 підписів.

Фото Л. ПОРТЕРА. Фотохроніка ТАРС.

Памятное

Гудка паровозного звуку — Вздогнули вагоны. И матери теплые руки Легли на погоны. В глазах ее тусклых светилась Печаль и тревога. А мне до Берлина стелилась Войною дорога. Но мать талисман не цепляла, А глянув серьезно: — Сыночек!.. — и к сердцу припала. Молчание... Слезы... Колеса отбили со звоном На стрелках четкетку. А я все машу из вагона Звездастой пилоткой. И долго огни семафора Смотрели, как очи, И слышалось в стуче упорном — Сыночек... Сыночек... Сыночек...

Гибель клена

Сломили клен. Ни жалобы, ни стоны. Он распластавшись, белой кровью истекал, Никто тогда не бежал к телефону И скорой помощи никто не вызывал. Торчали, словно кости, переломы, Зеленый лист, бледнее, увядал. ... Мне показалось, будто мой знакомый Лежит, сражен осколком наповал. Что вот сейчас, в шинели под залплаткой Отыщут с адресом холодный медальон... А вскоре многодетную солдатку Лишит надежды сельский почтальон. Опять война?.. Нет, слышите, довольно! Я мог бы вам не то еще сказать... О, как смотреть мне страшно, как мне больно, Когда деревья гибнут на глазах.

Ключи

Сколько ключей на свете Разных: больших и малых. Можно любые встретить, Взглядом скользнув усталым. Ключи от часов карманных, Ключи от ворот массивных, Конфигурации странных В нежных руках и сильных. Ключи для настройки роялей Ключи Морзе от эфира. Ключи от сердец и стали, Ключи от войны и мира. Можно лишить ключами Счастья людей на годы. Можно ключами из камер Вновь им вернуть свободу. Много ключей на свете. Бронзовых, медных, со стали. Как еще мало я встретил Тех, чтоб сердца открывали. Девушки, матери, дети... Все они жаждут ласки. Больше ключей бы нам этих Каждой душе — по связке.

БУДИНОК, ДЕ ДАРУЮТЬ ЩАСТЯ

Монолог бессмертного младенца

Я в жизнь пришел для радости земной В тот день, когда от залпов глохли пушки. А мать старалась свесить надо мной Большое солнце вместо погремушки. Но солнца я тогда не увидел В пропахшем порохом и дымном черном небе. Меня лишил тепла его вандал... Я был рожден. Я в жизни был и не был. Меня сожгли в концлагерной печи, Я был отравлен, был убит в коляске, Но сердце мое гневное стучит Железным импульсом от Крыма до Аляски. И кто б я ни был — украинец или поляк, Еврей, араб Сахары полудикой, — Я буду страхом пентагоновских вояк, Я буду призраком, я буду невидимкой, Я буду появляться без труда На уровнях: на низшем и на высшем, Где философствуют о мире господя, Где не молчат о горе вновь нависшем. Я буду там, где бомбы снова льют, Где, сняв брезенты, вздыбились ракеты, Где муштрою покоя не дают Солдатам канцлера, солдатам президента. Ровесник мой, ты хочешь умереть, Ты хочешь видеть мир охваченный бедою? О, ты не знаешь, что такое смерть, А я рожден под гибельной звездой.

После боя

Небо хмурое цвета свинца. По снегу, пропитанном кровью, К изувеченным юным бойцам Смерть змеей подползла к изголовью. Взрыв снаряда навеки связал Белокурых Ивана и Фрица, И застыл в застекленных глазах, В иссеченных осколками лицах. Рядом молча винтовки лежат, Изнурены кровавой страдою, Тихо падает черный закат На пробитую каску с звездой. Словно звон прозвучал этот залп, Предвещающий слезы на тризне... У парней голубые глаза И войною оборваны жизни.

Трудная дорога

Идут солдаты: хмурые, усталые, Еле тянутся болотистой опушкой. За ними, горбясь, кони чалье В хвосте плетутся с гаубичной пушкой. Вот коренной завяз в грязи по брюхо, Трещит шлея, но он не тронет с места. — Н-но! Н-но!.. — отдалось эхом глухо По серому, продрогшему окресту... — Эх, закурить бы — мокрая махорка, Сырой фитиль, хоть выброси кресало... А в вещмешке портянки, хлеба корка И все промохшее, и все к костям пристало. Но каждый шел, глядя на запад строго, Концы шинели отжимал сердито. В отчаянии ругались в душу бога... И вспоминали с горестю убитых. А был привал. Кто у костра сушился, А кто облизывал от вкусной каши ложку. Короткий отдых тихой песней лился Под хриплую походную гармошку. Казалось, с нами даже сосны пели Прислушиваясь к шорохам тревожно... И если б Родины тогда мы не имели, Пройти войну нам было б невозможно.

ЯКА ВАГА ГАЛАКТИКИ?

Для людини тепер не важко зважити предмети, що знаходяться на Землі. Вже відома вага Сонця і планет сонячної системи. А чи можна визначити вагу галактик? Виявляється, можна. Молоді алма-атинські астрофізики звернулися за допомогою до так званого «ефекту Ейнштейна», який полягає в тому, що промінь світла, проходячи повз масу, яка його притягує, відхиляється в її бік. Алма-атинським астрофізиком вдалося показати можливість виявлення цього ефекту при фотографуванні випадкових пар галактик, коли далека туманність проектується біля найбільш близького масивного скупчення зірок. В цьому випадку на знімку ми бачимо сплюснену галактику. По величині її стиснення можна визначити масу іншої туманності. І ось вчені підраховали, що середня вага «зіркового острова» відповідає сорока мільярдам сонячних мас.

ІМ ПО дев'ятнадцять, двадцять, двадцять три... Іх обличчя урочисто-схвильовані. Правда, молоді люди будь-що прагнуть зберегти серйозний вигляд, але не можуть. Посмішка, робісна і трохи някюва посмішка, грає в їх очах. І у всіх у руках живі квіти. Море квітів. Білі айстри ще більше підкреслюють світле вбрання наречених.

Сьогодні у цих юнаків і дівчат самий щасливий, самий святковий день. Ось чому з самого ранку молодь заповнила міський Будинок реєстрації шлюбів, який відкрився напередодні 45-х роковин Великого Жовтня. В новому просторому приміщенні є кімната жениха і нареченої, велика зала для урочистої реєстрації шлюбів, кімната для гостей, кіоск для продажу квітів, буфет.

В день відкриття Будинку близько сорока молодих прийшли сюди, щоб пов'язати назавжди свою долю з найдорожчою, найкоханішою у світі людиною. Майстер СУ-528 Світлана Гончаренко і студент Київського інженерно-будівельного інституту Анатолій Федорченко, працівники кінотсатру «Мир» Микола Барбаренко і Неоніла Нетолкіна, шофер Володимир Кислиценко і студентка Кіровоградського педінституту Надія Бабенко... — вони і багато інших напередодні всенародного свята зареєстрували свій шлюб.

Назавжди запам'ятають цей день телефоністка Головоштамту Раїса Бережна і майстер ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка» Анатолій Семенов. Ви бачите їх в той урочистий момент, коли вони підписують акт про реєстрацію одруження (знімок зліва).

Завідуючий Будинком реєстрації шлюбів М. О. Щегольєв поздоровляє майстра електроцеху заводу «Червона зірка» Олексія Никифорова і штампувальницю ковальсько-пресового цеху цього ж підприємства Світлану Мельниченко (знімок вгорі).

Фото В. Ковпака.

ПРО ТИХ, ХТО ШУКАЄ

К ОЛИ читаєш «Звездный билет» А. Аксенова, то дуже хочеться уявити собі живими героїв твору. Гомілдного мрійного Дімку і розумного, вразливого Аліка. Спокійного Юрія і самовідданого Віктора. І, звичайно, Галку. І ось вони вийшли до нас з тісних сторінок книги на широкий шлях екрану. Кінокартина «Мій молодший брат» — нова праця Другого творчого об'єднання кіностудії «Мосфільм». Фільм створили В. Аксенов, сценарист М. Анчаров і режисер О. Зархі. Забігаючи трохи наперед, зразу скажемо авторам: «Спасибі! Велике спасибі за хороший фільм!».

З першого і до останнього кадру екран, дійсно, живе, як висловився Алік, «тими, хто шукає». Спочатку вони шукають мало що: як їм, тим, що шойно закінчили середню школу, добре відпочити. Але не про міщанський, затиснений відпочинок мріють вони. Мчатися на поїздах, на попутних машинах, пішки, — ось їх стихія.

Вони мало бачили, мало знають: їм не вистачає життєвих понуттів. Спочатку Дімка говорить, що йому більше подобається «світ намальований», що саме в ньому він відчуває себе добре. Алік заперече класику (хоч знає її погано), фантазує про щось нове, йому самому невідоме. Галка кохає, та не вміє по-справжньому цінувати свою любов... І всі вони шукають. Але тільки тоді, коли юнаки і дівчата потрапляють в стихію життя, їх шукання стають глибшими, справжніми. — Дайте мені відчуття себе сильним, — люто кричить Дімка брату Віктору.

Це не патетика! Ні! Це крик душі нашого вісімнадцятирічного сучасника. Йому потрібне місце в житті, але не обивательське, а пооне тривоги і радощів, перемог і прикростей. Він, вісімнадцятирічний, також прагне внести свою частку в будівництво комунізму.

У фільмі шукає не тільки молоде, а й старше покоління. Віктору непотрібна кандидатська ступінь заради «зайвих 50 карбованців на місяць» і сімейного щастя. Для нього життя — не особисте благополуччя, а пошуки нового, потрібного, спільного, заради якого він жертвує своїм життям.

Символічний фінал фільму. Молоді герої збираються там, звідки вони почали свій похід в життя. Тоді у них ще не було точного маршруту цієї складної подорожі. Вони просто хотіли «себе показати, на людей подивитися». А зараз кожний знайшов свій маршрут. І у кожного з них свій «звездний билет» у вагоні, який приймає в життя.

Через весь фільм червоною стрічкою проходить ідея про місце людини в житті. Відчувається, що автори твору підкорили цій ідеї все: і силу свого художнього таланту, і талант виконавців. Артисти Л. Марченко, О. Єфремов, О. Збруєв, О. Дась і А. Миронов грають щиро і натхненно.

А головна позитивна риса фільму, що він примушує вярти в те, що його герої не підуть в життя непоміченими. Вони зуміють «після себе щось залишити».

Ю. КАМІНСЬКИЙ.

ТРИВОГА

Є тривога розлуки — Це квіти в росиночках сліз, Є тривога стрічанья — Це квіти в сльозинках роси, Є тривога вмирання — Колосок, що беззерняним зріс, Є тривога життя — Спрага правди і спрага краси.

Леонід НАРОДОВИЙ.

СЛІДАМИ ОДНОГО ЗЛОЧИНУ

ВОЛОДИМИРУ Касьянову — 24 роки. До останнього часу він працював формувальником на Полтавському паровозоремонтному заводі. На початку жовтня з роботи звільнився і переїхав на постійне проживання в Олександрію.

Його одноліток Павло Салиманов працював крановником на Кременчуцькому заводі дорожніх машин. 6 жовтня 1962 року він приїхав погостювати до свого батька в Онуфріївський район. Саме сюди ж прибув і Володимир Касьянов.

Друзі дитинства радо привітали один одного. За «традицією» вирішили зустріч «примочити». Пішли в село Мар'ївку, де в магазині купили горілки. Тут же випили. Невдовзі до «теплої компанії» приєднався шофер колгоспу імені Кірова Зибківської сільради О. В. Козир. Знову випили. Потім на автомашині, якою управляв Козир, вирушили в село Лозоватку Онуфріївського району. Хильнули горілки й тут. Добре сп'янілі, повернулись додому десь опівночі.

Важко сказати, що не поділили між собою Касьянов і Салиманов, а тільки несподівано виникла між ними сварка. Невдовга думаючи, Касьянов кишенюковим складаним ножом наніс Салиманову чотири рани. Павло втратив свідомість, впав, а Касьянов швидко зник. Салиманова доставили в Зибківську лікарню. Там, не приходячи до свідомості, він помер.

Про вбивство негайно повідомили в Онуфріївський районний відділ міліції. Голова Зибківської сільради т. Гаврилов, дізнавшись про злочин, вирішив організувати пошуки вбивці силами громадськості. Разом з дружинниками села Зибкового Єлисеєм Верховиліним і Михайлом Бабенком вони 8 жовтня затримали вбивцю, який переховувався на квартирі у громадянки Є. С. Воронової.

В. Касьянова передали дільничному уповноваженому т. Прилипку. Зараз передне слідство в справі В. Касьянова закінчено. Незабаром вбивця стане перед судом.

І. БРИСКІН.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе! Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора.

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.

БК 00395, Зам. № 6876, Т. 27.000.